

Може ли любовта да пренапише миналото?

**НИКЪЛЪС
СПАРКС**

**Моят път
към теб**

НИКЪЛЪС
СПАРКС

Моят път към теб

The Best of Me
Copyright © 2011 by Nicholas Sparks
All rights reserved

© Теодора Давидова, превод
© Димитър Стоянов – Димò,
художествено оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2012
ISBN 978-954-389-224-2

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ЕРА

1

За Досън Коул халюцинациите започнаха след експлозията на платформата, от която той едва не загина.

За четиринайсетте години работа на нефтените платформи той смяташе, че е видял всичко. През 1977 г. пред очите му хеликоптер загуби контрол, докато се опитваше да кацне. Машината се разби на платформата и в резултат избухна истинско огнено кълбо. Преди да успее да се скрие, Досън получи втора степен изгаряне на гърба. Тринайсет души, повечето от които пътници в хеликоптера, загинаха. Четири години покъсно при прекършването на един от крановете парче метал с размерите на баскетболна топка се откъсна и за малко да го обезглави. Той бе и сред малцината работници, останали на платформата, когато през 2004-та ги връхлетя ураганът Айвън. Вятърът със скорост сто и петдесет километра в час и гигантските вълни го накараха да се огледа за парашут, та ако платформата се разбие, да може да полети с него. Тук екипът бе изложен и на други опасности – подхлъзване, счупване на машинни елементи, порязвания и натъртвания – но те бяха всекидневие. Досън бе видял толкова счупени кости, че не им помнеше броя, преживя и две отравяния с храна, от които работниците се натръшкаха като при чума. Само преди две години – през 2007-а, пред очите му товарен кораб за доставка на провизии, едва отделил се от платформата, започна да потъва и като по чудо

бе спасен от катер на бреговата охрана в последния момент.

Експлозията обаче беше друго нещо. Нямаше изтичане на нефт – този път предпазните механизми и подсиуровката им предотвратиха огромен разлив на петрол в морето. Събитието бе отразено в медиите, но само след няколко дни изчезна от новините. За хората, пред чиито очи стана всичко, това си беше истински кошмар. Иначе денят започна нормално като всеки друг. Досън тъкмо настройваше помпите, когато една от цистерните най-неочаквано избухна. Преди да осъзнае какво става, ударната вълна на експлозията го запрати със страшна сила в стената на един от навесите наблизо. Миг по-късно огънят беше навсякъде. Подгизналата от мазнина и петрол платформа се превърна в истински огнен ад. Последвалите две експлозии разтърсиха инсталацията още по-силно. Досън помнеше, че тъкмо успя да дръпне настрани от огъня две тела, четвърта, още по-мощна от останалите експлозии го изхвърли във въздуха за втори път. Имаше смътен спомен, че пада в морето – ударът при съприкосновението с водата беше почти убийствен. Когато дойде на себе си, вече се носеше в Мексиканския залив, на около сто и двацет километра южно от Върмилиън Бей, Луизиана.

И той, като почти всички други, не бе имал време да облече надуваемия костюм или да се добере до плаващ предмет, но зърна в далечината между две вълни тъмнокоса глава и му се стори, че човекът му маха да се доближи до него. Въпреки умората и световъртежа Досън заплува натам в отчаяна борба с водните грамади. Натезжали от водата, дрехите и обувките го теглеха надолу. Не след дълго усети, че силите го напускат, и реши, че ще се удави. Надяваше се да е доближил човека, макар да не можеше да прецени,

тъй като от вълните не виждаше добре. Тъкмо в този момент му се мерна спасителна жилетка, носеща се на повърхността сред други отломки. Със сетни сили се добра до нея и впи пръсти в меката тъкан. По-късно научи, че е престоял във водата почти четири часа, отдалечил се е на близо два километра от платформата, когато от притекъл се на помощ товарен кораб го забелязали. Измъкнали го на палубата заедно с още няколко оцелели. Помнеше, че се тресе от студ и изтощение. Не виждаше добре – след време стана ясно, че има средно тежко мозъчно сътресение. Оглеждайки се, си даде сметка, че е извадил късмет. Видя мъже с ужасни изгаряния по ръцете и раменете, от ушите и ноздрите на други обилно течеше кръв, трети бяха впили пръсти от болка в счупените си крайници. Само някои от тях познаваше по име. Платформата, която бе нещо като малко село на сред океана, предлагаше няколко места, където работещите можеха да се отбият в свободното си време – кафенето, гимнастическия салон и салона за почивка, и рано или късно човек посещаваше някои от тях. В групата извадени от водата тъмнокос мъж на около четирийсет със син ветроустойчив елек, вероятно наметнат му тук на борда на товарния кораб, му се видя смътно познат. Човекът се отличаваше някак от останалите – приличаше по-скоро на чиновник, отколкото на бачкатор, каквито бяха повечето тук. Мъжът махна с ръка за поздрав и в съзнанието на Досън проблесна споменът за мерналата се във водата тъмна глава. Това трябваше да е той. Неясно защо, космите на тила му настръхнаха. Преди да успее да намери отговор за внезапната си тревога, почувства как някой го намята с одеяло и го повежда към парамедика, който вече го чакаше за преглед.

Когато го върнаха на мястото му, Досън се огледа, но мъжът беше изчезнал.

Нови оцелели от катастрофата бяха качени на борда през следващия един час, време, през което Досън усети, че започва да се стопля. Огледа се за познати и установи, че хора, с които от години бе работил, липсват. По-късно научи, че около двацет и четири души са загинали при инцидента. Телата на повечето, но не на всички, бяха открити. Докато се възстановяваше в болницата, не го напускате мисълта, че има семейства, които така и не са успели да се сбогуват с близките си.

Имаше проблеми със съня след експлозията – не ставаше дума за кошмари, а за досадно усещане, че го наблюдават. Чувстваше се... преследван, все едно колко нелепо може да звучи. Ден и нощ. Все му се струваше, че с периферното си зрение долавя движение. Всеки път, когато извърнеше глава в тази посока, се оказваше, че няма никого и нищо, което би могло да причинява тази тревога. По едно време му хрумна, че може би губи разсъдък. Лекарят предположи, че състоянието му е резултат от посттравматичната реакция на организма и мозъкът му се опитва да преодолее сътресението. Макар да звучеше логично, на Досън не му се струваше много вероятно. Все пак той кимна леко. Лекарят му предписа някакви приспивателни, но Досън не си направи дори труда да отиде до аптеката.

Получи шест месеца платена отпуска, докато механизмите на правната машина се задействат. Три седмици по-късно от компанията му предложиха обезщетение и той подписа документите. До този момент поне половин дузина адвокати се свързаха с него, изгарящи от желание да заведат от негово име дело срещу компанията, но той не искаше да си има

проблеми. Прие обезщетението и незабавно депозира чека. Парите бяха достатъчно, та в очите на мнозина да изглежда наистина богат, но той даде нареждане на банката си да прехвърли голяма част от сумата в сметка на Каймановите острови. Оттам те веднага бяха преведени в корпоративна сметка в Панама, където това можеше да се свърши с минимум документи, преди да заминат към крайната си дестинация. Както обикновено в такива случаи, почти никой не можеше да проследи произхода им.

Беше си оставил достатъчно за наема и някои други дребни разходи. Той умееше да живее икономично. Обитаваха фургон в края на един черен път в покрайнините на Ню Орлиънс и хората, които го срещаша, най-много да предположат, че е от малкото оцелели след наводнението, последвало урагана Катрина през 2005 година. С достатъчно напукани и избелели от времето плексигласови панели на външната облицовка, фургонът бе подпрян уж временно на тухлени блокове, но като повечето временни неща, те бяха станали постоянната му опора. Вътре имаше една-единствена спалня, баня и тесновато помещение, което служеше за дневна. Малката кухня успяваше да побере минихладилник. За изолация нямаше място и с годините влагата се бе просмукала в пода, така че човек трябваше да внимава да не се подхлъзне. Линолеумът в кухнята бе напукан в ъглите, късият килим беше съвсем протрит, голяма част от вещите, с които си служеше, Досън бе събирал с години от магазини за употребявани вещи. Живееше тук от петнайсет години, но това бе по-скоро място, където се хранеше и къпеше, отколкото дом. Въпреки възрастта на импровизираното жилище то можеше да се мери по чистота с всеки дом в Гардън Дистрикт. Досън

открай време държеше на чистотата и реда. Два пъти в годината правеше основен преглед на пукнатините и шевовете в обшивката, за да предпази, доколкото може, обиталището си от нашествието на насекомите и мухъла. А всеки път, когато се готвеше да замине на платформата, той изстъргваше пода на кухнята и банята с дезинфектант, изпразваше шкафовете от всичко, което можеше да се развали или мухляса. Обикновено смените му траеха по трийсет дни, последвани от още толкова дни почивка, и всичко, което не беше в консерва, се вмирисваше в негово отсъствие, особено през лятото. При завръщането си отново почистваше всичко от край до край, докато вратата и прозорецът стояха широко отворени, с надеждата да изчезне миризмата на гнило и мухъл.

Мястото беше наистина тихо, а той имаше нужда точно от това. Пътят беше на повече от петстотин метра, а най-близкият съсед – на още по-голямо разстояние. След месец на платформата Досън имаше огромна нужда от тишина. Това, с което така и не успя да свикне на работното си място, бе постоянният шум. Неестествен шум. От крановете, които непрестанно пренасяха товари към хеликоптерите или към помпите, от постоянните удари на метал в метал – това не спираше нито за миг. Помпите вадеха петрол денонощно, така че дори когато Досън се опитваше да спи, трополенето продължаваше. Опитваше се да го изключва от съзнанието си, но щом се върнеше във фургона, неизменно беше поразен от безпаметната тишина. Сутрин чуваше единствено песента на птиците от околните дървета, а вечер се вслушваше в крякането на жабите и песента на шурците, които мигове преди и последните лъчи на слънцето да потънат зад хоризонта, се синхронизираха като по чудо. През повечето време

това му действаше успокоително, но понякога му навяваше мисли за дома. В такива моменти бързо се прибираше във фургона и гонеше подобни мисли. Гледаше да насочи вниманието си към всекидневните дейности на живота на сушата.

Хранеше се, спеше, тичаше по няколко километра на ден, вдигаше тежести и се занимаваше с колата си. Предприемаше дълги пътувания с нея без определена цел. От време на време ходеше за риба. Всяка вечер четеше и се случваше да напише по някое и друго писмо на Тък Хостетлър. И толкоз. Нямаше нито телевизор, нито радио, в мобилния му телефон бяха записани само номера, свързани със службата. Пазаруваше продукти и неща от първа необходимост, отбиваше се веднъж месечно и в книжарницата, но не стъпваше в Ню Орлиънс. За всичките тези четиринайсет години не се беше разходил нито веднъж до Бърбън Стрийт или Френския квартал; не бе пил кафе в известното Кафе дьо Монд, не беше си поръчвал и от прочутите коктейли на Лафит Блексмит Шоп Бар. Вместо да тренира във фитнес зала, бе опънал между дърветата зад фургона платнище, под което вдигаше тежести и правеше гимнастика. Не ходеше на кино, не се отбиваше при приятели, когато групата „Сейнтс“ свиреше в неделя следобед. Беше на четирийсет и две и не бе излизал с жена от тийнейджър.

Малко хора можеха да живеят по този начин, но те не го познаваха. Почти никой не знаеше кой е и откъде идва, а и той предпочиташе да е така. Неочаквано телефонно обаждане върна спомените от миналото. Досън бе свободен вече близо девет седмици. За първи път от двайсет години насам щеше да се върне удома. Самата мисъл за това го изнервяше, но наистина нямаше друг избор. Тък беше повече от обикновен

приятел за него – бе нещо като баща. В тишината, докато си мислеше за годината, изиграла повратен момент в живота му, Досън долови някакво движение. Обърна се – нищо. За кой ли път му хрумна, че е възможно да се побърква.

Обаждането дойде от Морган Танър, адвокат от Ориентъл, Северна Каролина, който му съобщи за смъртта на Тък Хостетлър.

– Налага се да пристигнете за подробности, които трябва да уредите лично – уточни адвокатът.

Първото, което Досън направи, след като приключи разговора, бе да резервира самолетен билет и да ангажира стая в малък пансион със закуска в града, сетне позвъни в цветарски магазин и поръча цветя.

На следващата сутрин заключи външната врата на фургона и мина отзад при бараката, където държеше колата си. Беше четвъртък, 18 юни 2009 година. Носеше на закачалка единствения си костюм и платнена торба, в която посред нощ, тъй като не можа да заспи, прибра малко дрехи. Отключи катинара и вдигна ролетката пред входа. Наблюдаваше как слънчевите лъчи осветяват автомобила, който бе реставрирал и поддържаше още от времето, когато бе ученик в гимназията. Това беше кола с падащ гюрук, модел 1969. От времето, когато Никсън бе президент, хората извърщаха глави след него, правеха го и сега. Изглеждаше така, сякаш автомобилът току-що бе слязъл от конвейера на завода. Мнозина му бяха предлагали да го купят, но Досън отказваше на всички с думите: „Това е повече от кола“. Само Тък можеше да разбере какво има предвид.

Досън хвърли платнената торба на предната седалка и постави внимателно костюма отгоре ѝ, преди да

седне зад волана. Когато завъртя ключа в таблото, моторът шумно заработи и той изведе бавно колата на пътеката, покрита с чакъл. Слезе само колкото да затвори вратата на работилницата. Междувременно мислено преговаряше списъка с нещата, които трябваше да свърши. Две минути по-късно вече беше на основния път, а след половин час търсеше място за паркиране в обширния паркинг на летището на Ню Орлиънс. Никак не му се щеше да оставя колата тук, но наистина нямаше избор. Извади торбата и костюма и се отправи към терминала, където го чакаше билетът му.

Във файла го посрещна множеството на пътуващите – хванати за ръце мъже и жени, семейства, отпавили се на посещение при роднини или към Дисни Уърлд, студенти на път за колежа или към дома, бизнесмени, влачещи куфарчетата си на колелца с една ръка, докато с другата държаха мобилните си телефони, заети с безкрайните си делови разговори. Досън застана на дълга опашка и зачака да му дойде редът. Най-сетне стигна до гишетото, показва документите си, отговори на обичайните въпроси и получи бордова карта. Качнаха за не повече от час в Шарлът и отново излетяха. Когато пристигна в Ню Берн, той се качи на кола под наем и пътува още четирийсет минути, преди късно следобед да пристигне в Ориентъл.

Докато не седна на мястото си в самолета, Досън не си бе дал сметка колко е изморен. Не разбра кога е заспал – последният път, когато бе погледнал часовника си, беше малко преди четири. Истината е, че нямаше какво толкова да прави, когато пристигне. Бе единствено дете, майка му беше избягала, когато е бил едва тригодишен, а баща му в крайна сметка умря от пиене, от което светът нищо не загуби. Досън от

години не бе говорил с никого от семейството, а и сега нямаше намерение да подновява връзките си с някого от роднините.

Отива, свършва набързо всичко и си тръгва. Не възнамеряваше да се мотае там повече от необходимото. Беше израснал в Ориентъл, но не се чувстваше част от града. Мястото, което помнеше, нямаше нищо общо с описанията, рекламирани в туристическите брошури. За човек, случайно прекарал един следобед тук, това беше малко градче с криволичещи улици, прочуло се с художниците и поетите си, с хората, които идваха, за да прекарат тук последните години от живота си край река Нюс. Старомодният център бе претърпан с антикварни магазини, галерии и кафенета, никой не можеше да повярва, че градче, чиито жители наброяват едва хиляда души, може да провежда толкова много фестивали. Истинският Ориентъл, който той познаваше от дете и тийнейджър, бе населен със семейства от стари родове, живели тук от колониално време. Хора като съдията Маккол, шериф Харис, Юджиния Уилкокс и фамилиите Кулиър и Бенет. Те бяха собствениците на обработваемата земя, търговците на дървен материал – невидимо могъщо присъствие на хора, които откриват време притежаваха града. И държаха той да бъде такъв, какъвто те го искат.

Досън го знаеше от личен опит. Беше изпитал властта им, когато бе на осемнайсет, а по-късно и на двайсет и три, когато напусна мястото завинаги. Не беше лесно да си един от семейство Коул в окръг Пимлико, а още по-малко в Ориентъл. Доколкото знаеше, всеки от рода Коул до прапрадядо му назад в поколенията, бе прекарал известно време в затвора. Бяха осъждани за каквото ви дойде на ум – от нападение и обида, до палез, опит за убийство и

убийство. Разнебитените дървени бараки, приютили членовете на семейството, бяха като своеобразна държава със свои собствени правила. Тук можеха да се видят и фургони, и навеси със струпани под тях всевъзможни боклуци. Ако не се налагаше, тук дори шерифът избягваше да се отбива. Ловците заобикаляха отдалеч имота, тъй като надписът „Нарушителите ще бъдат застреляни“ на входа звучеше не толкова като предупреждение, колкото като обещание. Семейство Коул бяха контрабандисти, търговци на наркотици, алкохолици, пребиваха собствените си жени, бащи и майки, малтретираха децата си, крадяха, бяха сутеньори и преди всичко патологични насилници. Според статия в едно от закритите вече списания семейство Коул били известни като най-големите бандити и зловещи отмъстителни източно от Роли. Бащата на Досън не правеше изключение. По-голямата част от живота си като двайсет и трийсетгодишен бе прекарал в затвора за най-различни престъпления, включително и за това, че наръгал някакъв човек с шиш за лед, защото му пресякъл пътя на магистралата. Два пъти бе съден за убийство, но оправдан заради неочаквано изчезване на свидетелите. Дори собствените му роднини избягваха да го дразнят. Как и защо майка му се бе омъжила за него, беше въпрос, който Досън дори не си задаваше. Не обвиняваше майка си за това, че е избягала. Самият той бе мечтал да направи същото през по-голямата част от детството си. Не я обвиняваше и за това, че не го беше взела със себе си. Мъжете от семейство Коул бяха особено ревниви към децата си, чувстваха ги като своя собственост и Досън бе убеден, че баща му щеше да преследва майка му, ако беше взела и детето, докато не я открие. Сам го беше казвал много пъти на сина си. Детето бе достатъчно наясно с кого си има работа,

за да зададе дори въпроса какво би станало, ако баща му ги откриеше. Отговорът се подразбираше.

Колко ли от роднините му бяха останали в семейния имот, питаше се сега Досън. Когато най-сетне напусна къщата, освен баща му там живееха един дядо, четирима чичовци, три лели и шестнайсет братовчеди. Сега, когато братовчедите бяха вече възрастни и вероятно имаха свои семейства, населението трябваше да се е увеличило значително. Така или иначе нямаше никакво желание да разбере. Това наистина беше светът, в който бе отраснал, но към който не принадлежеше. Може би майка му, която и да бе тя, имаше пръст в тази работа, но той определено не беше от тяхното тесто. Беше различен от братовчедите си, не участваше в сбиванията в училище, бележките му бяха добри. Странеше от наркотиците и пиенето, а като тийнейджър все гледаше да се отдели от братовчедите си, когато тръгваха из града, за да набият някого, с извинението, че ще остане да помогне при разглобяването на колата, която някой бе откраднал и докарал в семейния двор. Обикновено избягваше да среща погледите на хората и се стараше да оставя незабележим.

Беше си истинска игра на надлъгване. Семейство Коул бяха изпечени престъпници, но не и глупаци и Досън инстинктивно усещаше, че трябва да прикрива факта, че е различен, колкото му позволяваха силите и обстоятелствата. Вероятно бе единственото хлапе в историята на училището, което учеше здраво, само и само за да научи как да не покаже колко знае, къде точно да сбърка на теста или как да не отговори на някой въпрос. Беше се обиграл как най-добре да мушне с ножа си дъното на кутийката с бира, докато никой не го гледа, за да не я изпие. Когато използваше като

извинение разглобяването на кола, за да не излезе с момчетата от двора, седеше под нея до късно през нощта. Стратегията му вършеше работа известно време, но полека-лека в нея се появиха пукнатини. Негов учител неволно се изпусна пред един от приятелите по чашка на баща му, че Досън е сред най-умните му ученици, лелите и чичовците започнаха да забелязват, че само той от децата не нарушава законите и правилата в града. В семейство като тяхното, където лоялността към групата беше на първо място, това да си различен бе най-тежък грях.

Баща му се вбеси. Биеше сина си от съвсем малък – най-вече с колан или каиш, но след дванайсетата му година побоите станаха някак лични. Налагаше момчето, докато гърбът и гърдите му станеха черно-сини и когато най-сетне постигнаше това, минаваше към лицето и краката. Учителите знаеха какво става, но мълчаха, страхувайки се за собствените си семейства. Шерифът също се правеше, че не вижда синините по момчето. За роднините това беше нещо нормално. Братовчедите му Аби и Лудия Тед също го налагаха, по-лошо дори от баща му. Аби, защото смяташе, че на Досън така му се пада, а Лудия Тед – заради упражнението. Аби беше едър и силен нервняк, но не бе толкова глупав, колкото показваше, докато Лудия Тед просто си беше гадняр по рождение. В детската градина намушка с молив едно от децата заради някаква играчка, а преди да завърши пети клас, когато най-сетне го изключиха от училище без право да се връща там, беше изпратил още едно дете в болница. Говореше се, че вече е убил някакъв човек. Досън беше разбрал, че е най-добре да не отвърща на ударите, а да се прикрива, колкото може, докато ония двамата не се изморят или не им стане скучно.

Все пак твърдо беше решил да не се включи в семейния бизнес и в това бе толкова твърд, както в нищо друго. С течение на времето бе разбрал, че колкото повече вика, докато баща му го налага, той толкова повече се озлобява, ето защо стискаше зъби и не издаваше и звук. Успя да осъзнае, че побойниците, какъвто беше баща му, бият само тези, които са сигурни, че ще победят, и само чакаше момента, когато ще стане достатъчно силен, за да го спре веднъж завинаги. Докато ударите се сипеха върху него, мислеше единствено за смелостта на майка си да избяга и да скъса всички връзки със семейството.

Направи всичко възможно да ускори процеса. Завърза торба, пълна с парцали на едно дърво, и забиваше в нея юмруци по няколко часа всеки ден. Вдигаше и пренасяше тежки камъни и елементи от моторите при всяка възможност. Правеше лицеви опори, коремни преси по цял ден. Постепенно натрупа мускулна маса и на тринайсет години бе достатъчно як, а на четиринайсет беше целият мускули и с десет килограма по-тежък. Беше се източил и на височина. На петнайсет почти стигна баща си на ръст. Една вечер, месец след като бе навършил шестнайсет, баща му след една цяла нощ, прекарана в пиене, тръгна към него с колана в ръка. Досън се изправи, стисна китката му и издърпа кожата каиш. Прощади през зъби, че ако още веднъж го докосне с пръст, ще го пречука.

Същата нощ, тъй като нямаше къде да отиде, се скри в работилницата на Тък. На следващата сутрин, когато Тък го откри, Досън му каза, че търси работа. Тък нямаше причини да го наеме, първо, защото не го познаваше добре, а на всичкото отгоре момчето бе от семейство Коул. Той отри мълчаливо ръце в цветната носна кърпа, която обикновено висеше от джоба

му, преценявайки мислено момчето, докато вадеше цигарите си. По това време беше на шейсет и две и от две години – вдовец. Когато Тък заговори, младежът долови миризмата на алкохол и цигари „Кемъл“ без филтър, които мъжът пушеше от дете. Акцентът му беше същия като на Досън.

– Предполагам, че освен да разглобяваш коли, си се научил и да ги сглобяваш.

– Да, сър – отвърна Досън.

– Ще ходиш ли на училище?

– Да, сър.

– Като се върнеш, ще видим колко те бива.

Досън показа и се постара да демонстрира всичките си умения. След работа същия ден валя цялата вечер и когато най-сетне се престраши да влезе в работилницата, за да се скрие от бурята, Тък го чакаше вътре.

Нищо не му каза, само дръпна няколко пъти от цигарата си, наблюдавайки изпод вежди младежа, след което все така безмълвен излезе и се прибра в къщата. Досън никога не се върна при семейството си. Тък не му искаше наем и той сам си купуваше храната. След първия месец за първи път през живота си се замисли за бъдещето. Пестеше колкото можеше, успя да си купи от гробище за коли един фастбек и отделяше пари само още за някой галон студен чай. Вечер след работа поправяше колата и пиеше чай, мечтаеше за колеж, нещо, което дори не беше хрумвало на никой Коул. По едно време реши, че няма да е зле да се запише в армията и да си наеме квартира. Ала преди да успее да вземе решение, една вечер на прага се появи баща му. Водеше със себе си Аби и Лудия Тед. И двамата стискаха в ръка бухалки, а в джоба на Тед личеше очертанието на ножа му.

– Давай парите, които си спечелил – нареди баща му без предисловие.

– Не – отсече Досън.

– Знаех си, че така ще кажеш. Затова доведох Аби и Тед. Ще те напердшат, както си му е редът, и пак ще взема парите, така че по-добре ги дай без бой.

Досън мълчеше. От устата на баща му стърчеше клечка за зъби.

– Гле'й сега – продължи баща му. – Много малко ми трябва, за да приключа с теб. Ще ти лепна престъпление като едното нищо. Може да е кражба, може и да е пожар. Кой знае? Ще оставя следа, която да намерят и да ги насочи към теб, а може и да скалъпим анонимно обаждане на шерифа. После ще оставим закона да си свърши работата. Живееш тук сам, така че няма да имаш алиби. Ще изгниеш зад решетките. Това за мен ще е детска игра. Така че по-добре вади парите.

Досън знаеше, че баща му не блъфира. С безизразно лице извади портфейла от скривалището му, баща му преброи банкнотите и изплю клечката от устата си.

– Ще дойда и другата седмица – ухили се той.

Никой не се усъмни в думите му. Досън успяваше да скъта по някой долар от спечеленото, за да продължи да работи върху колата, да си купува студения сладък чай, но повечето му пари отиваха при баща му. Тък подозираше какво става, но никога не обели и дума. Не защото се боеше от семейство Коул, а защото това не беше негова работа. Просто започна да готви повече и от време на време влизаше в работилницата с думите:

– Тук остана малко храна – промърморваше той, оставяше чинията и излизаше.

В повечето случаи обаче не казваше нищо. Такива бяха отношенията им. И Досън спазваше неизречените правила. Изпитваше голямо уважение към Тък,

превърнал се в най-важния човек за него. Не можеше да си представи, че нещо може да промени това.

До момента, в който Аманда Кулиър влезе в живота му.

Познаваше я от години – в окръг Пимлико имаше само едно училище и се познаваха от първи клас. До пролетта на първата година в гимназията едва ли бяха разменили и няколко думи. Винаги бе знаел, че е красива, но и не беше единственият. Момичето беше популярно, с много приятели, председател на класа и мажоретка. Като се прибави и фактът, че бе от богато семейство, за него тя беше като лице по телевизията – напълно недостъпна. Това трая, докато не им се падна да правят заедно лабораторни упражнения по химия.

Цял срок правиха опити и записваха заедно резултатите и той си даде сметка, че мнението му за нея няма нищо общо с действителността. Първо го стъписа фактът, че за нея очевидно беше без значение, че той е от семейство Коул, а тя е Кулиър. Смееше се весело и кръшно, а усмихнеше ли се, в очите ѝ проблясваше искра, сякаш знаеше нещо, известно единствено на нея. Косата ѝ беше с наситен цвят на мед, а очите – сини като лятно небе. Случваше се, докато пишеха уравнения в тетрадките си, тя да докосне ръката му, за да привлече вниманието му, и усещането за допира на пръстите ѝ оставаше в съзнанието му дълги часове. Следобед, докато работеше в работилницата, не спираше да мисли за нея. Едва в началото на пролетта събра кураж и предложи да ѝ купи сладолед, а с напредването на учебната година двамата започнаха да прекарват все повече време заедно.

Това беше през 1984-та и той бе на седемнайсет. В края на лятото Досън вече знаеше, че е влюбен. Есента настъпи, жълти и червени листа застилаха земята,